

Mně neutečete i kdybyste se 100x snažili. Chá.

Jsem totiž panter, sice né úpa jako černej, pravda. Takovej jako krapánek spíš do šediva..... s bílou, no. Ale co! V srdci jsem velká dravá šelma, panterů král! A podle toho se taky chovám. Však i jméno mi pánčička mno pánčička.... heh, to si myslí Vona, že je moje pánčička. Pro mě nikdy pánčičkou nebude, tak max jako pánvička - když se uráčí a servíruje. Ale pánčička fakt nikdy. Jsem svobodnej pán. A všech luhů a hájů pán. Proto taky.....jsem si na ně v tom háji počíhal. Jo... počkejte, co jsem to zmiňoval s tím jménem? Jsem tak rychlej totiž, že mě i moje vlastní myšlenky nestíhají..... jo vim! To jméno, moje. Je příznačný. Mouses! Jsem totiž stejně vostrej jako Frank Mouses, taky se s ničím a s nikým nepáru a dám každému co proto. Mám proti němu krapítek výhodu, protože on byl důchodce a já jsem mladej, plnej síly a proto taky.....jak jsem už říkal.... jsem si na ně v tom háji počíhal.

Mám už je přečtený, hlavně teda jeho. Ani jsem zatím nevymyslel, jak jim budu říkat, takže zatím Vona a Von. A Von teda je takovej snadno čitelněj, furt dělá věci stejně a furt chodí do těch stejnejch míst, takže tam je to snadnější. Protože Vona je taková těkavá a furt vymejší nějaký novoty, kam se vypraví, takže číhat na ní se úplně vždycky nedá. Ale na něj jo. A tak jsem toho využil. A smál jsem se pod fousky svoje krásný dlouhý, nejkrásnější. Bylo mi jasný, že budou čubrnět, když nebudu doma, jak jsou zvyklý. Ta bude zaražená, že jí nepřijdu po pěšince k brance naproti a nebo nebudu za zahradou, abych mohl hned přiběhnout. Bude mít určitě i strach a bude si říkat..... a to je jedno, ať si říká co chce, mě to až tak nezajímá. Nicméně vymyslel jsem to dobře, to jsem pak taky poznal.

Slyšel jsem je, jak dupou a funěj - panteří bože, to je ale bordel, co voni při pohybu vytvářejí - úvozem. Ty dva ohaří moulasové, co mi sloužej jako bojový trenážery a který ale mám rád, to se zase přiznám, tak ty taky nejsou z nejtěšších. O těch jsem taky věděl hned. A!

Tak jsem se přitisknul na větev starý jabloně, co je na křižovatce cestiček a usilovně jsem číhal. Nechtěl jsem propásnout ten správnej okamžik, abych tomu dal ten dokonalej efekt překvapení. A že mi to teda vyšlo! To byste koukali! První proběhla Flekatá, odolal jsem pokušení skočit jí na hřbet a pořádně jí zmordovat, to by se mi taky ale líbilo! To možná

vyzkouším příště. Za pokus to stojí. Pak prošel Von. Zkontroloval sem si, ešivá má proutek a jo! Měl. Proutek je super věcička, to vám tak voživí procházku, proutek mám rád. Pak pod stromem proběhnul Zrzavej kotrmelec a za ním dofuněla konečně Vona. Tak to máme šécko atři.....dva... moment...ešče ne... jednáá.

ÚÚÚÚTOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO!

A seskočil jsem jí za patama na zem. A jak Vona se vám krásně lekla! Radoval jsem se a mohl si mnout řapíčky.

“Ty vole Mouses!” hekla. “Co tady děláš ty zbojniku! Už jsem měla o tebe strach...(“Jen dobře, jen dobře, že o mě máš strach.” tiše jsem se radoval) ... a říkala jsem si, jak je to divný, když s náma nejdeš! Ty si na nás tady čekal?” “A co asi jako myslíš, že jsem tady tak dělal? Sestrojoval stroj času, ne?” i když.... možná, že by se mi to třebaš podařilo, šikovnej sem, o techniku - hlavně auta se zajímám. Jo mimochodem, vážení! Už jsem taky auto i dokonce řídil. To si mě totiž nedávno odchytila moje druhá Vona (teda v podstatě ta první Vona, tam kde bydlím od začátku) pác mě načapala, jak se štrachám u kapličky. Obě Vony se o mě bojeje, když mě viděj u silnice a nechtěj, abych se tam vyskytoval a tak vždycky dělaj cukrbliky, abych šel jako za nima. Což učiním, pokud to sám uznám za vhodný, to je vám asi jasný. A tentokrát jsem to za vhodný uznal, protožeeee protožeeee. Vona byla autem. Auto já oblibuju velice, je to zajímavěj stroj, pořád ho zkoumám. A volala na mě právě z toho auta. Nu, tak jsem si nastoupil a když už jsem tam byl, usedl jsem rovnou za volant 😊. Hele jako výýýýborná jízda. Už jste někdy někdo řídil?? Já jo! A dost se mi to líbilo. Tak to můžete zkusit taky. Nic na tom není.

Je to stejně výborný, jako ty vejlety, co podnikám se smečkou. Jsem rád, že mám smečku, nejsem vyloženě samotář, i když si rád samoty užívám. Když chci. Ale všeho s mírou. Ono taky, když jste sám, koho asi tak můžete přepadnout, že jo? A zakousnout se do něj, že jo. Ale když máte smečku, vždycky se najde někdo, koho můžete momentálně zmordovat. Už i ten zrzatej preclik si zvyknul na moje vzdušný útoky. To mě ale vážně hodně baví. Rozeběhnu se na max.stáhnu uši dozadu, aby to víc lítalo, připravim vocásek.....odrazim se a.....letíiiiiiiiiiiiiiiiiim. Přesně mířená střela! V ten právněj okamžik skrčím a pak natáhnu nohy aŘACHHO! narazim Flekatý, nebo Rezatýmu do boku, až to zaduní. Flekatá to zpravidla nezaregistruje ani, pác vona je taková odolná a nic moc s ní nehne. A taky nejní úplně bystrá, jsem zjistil. Je ovšem přátelská a vydrží značně, to už mám taky zjištěný. Vona i Von říkaj, že má se mnou svatou trpělivost, a že Voni by mě na

jejím místě přetrhli. Což občas i učiněj pokus mě přetrhnout, protože jim někdy přijde, že to dost přeháním. Ale já si testuju. Zato Rezatej, ten se povětšinou pěkně lekne. A to mám pocit značného vítězství.

Jdeme si takhle vždycky světem a když neskáču po čoklech, honim proutek, kterej mi Von bere s sebou. A já můžu značnou část cesty útočit a zakusovat. Někdy nemůžu a nebo se mi taky nechce a tak si zakroukám. To pak hnedle přiběhne Vona a čapne mě do náručí a kousek mě nese. A taky mi k tomu brouká. Dělán, že se mi to líbí, abysm jí radost udělal, když mě poponáší. Jinak mezi náma..... strašný, fakt strašný, ale.....co, já to vydržim. A když už je to moc, zachruju se a jdu dolů a bojovat. A nebo objevovat. Tentokrát mě děsně, ale fakt jako děsně bavilo lítat po stromech. Něco do mě vjelo a já musel nahoru, drápat se kůrou do koruny. A pak zase rychlej útok dolů. Tadle procházka měla skvělou šťávičku. I potom dole na loukách, kde na mě Von i Vona házeli koudele suchý trávy a já se pod nima vždycky schoval a pak hnedle zaútočil. Tohle nemá chybu. To uznejte.

Domů jsem dovalil poměrně ucabrtanej a tak jsem ani neprotestoval, když mě Vona pak odvedla vedle za Babičkou, u který jsem vyrůstal a předávala mě se slovy - "Je vyřízenej, nebude škodit." Jako kdybych já byl nějakej škoditel? Já malinkej roztomilej kocourek s duší pantera, jménem Mouses? Koho taková blbost, pro panterího boha prosim vás, vůbec může napadnout?

